

Všechno mohu

Mons. Pavel Dokládal
farář v Koclířově

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

3/2022 / ročník XXXII / 29 Kč

10 Řekni mi, co čteš ...

22 Synoda o synodalitě

15 Svatý otec: Práce je nezbytná pro náš růst

18 Seriál: Řeholní řády a kongregace diecéze (3)

V co nejkratším čase, s co nejmenší námahou, co největší věci

Ten den si pamatuji, jako by to bylo včera. **Mons. Pavel Dokládál** dorazil do redakce s dobrou náladou, která ho provází snad celým životem, a s krabicí koláčů. Kolegové byli nadšeni, jen více takových návštěv. Dobrá zpráva, napadlo mě, šikovná evangelizace. Představenému národního apoštolátu Fatimy bylo tenkrát rovných 60 let a Koclířov byl už pojmem.

Fatimský apoštolát je katolické hnutí, vycházející z událostí v roce 1917. U portugalského městečka Fatima asi 100 km severně od Lisabonu, blízko Atlantického oceánu, se třem malým pasáčkům zjevila Panna Maria. K prvnímu zjevení došlo za první světové války, 13. května 1917. Podle svědectví dětí Panna Maria předpověděla konec války a pomoc všem, kdo se k ní obrátí v modlitbách. Zjevení pokračovala až do října, vždy třináctého v měsíci, vždy ve stejnou hodinu. Mimořádné události církev dlouhodobě prověřovala a v roce 1930 se za jejich platnost plně postavila. Zjevení skrze malé pasáčky, u městečka pojmenovaného po dceři proroka Mohameda Fátimě, se stalo světovým poutním místem. Ve velké úctě měl Fatimskou Pannu Marii papež Jan Pavel II. Atentát, spáchaný na něj 13. května 1981, chápal jako její zásah do svého života. Začal se tím hluboce zabývat, ve Fatimě potom osobně vyzval k uskutečnění světového hnutí a myšlenky Fatimy se začaly organizovaně šířit po celém světě. V současné době má svoji národní Fatimu 110 zemí.

77 Začal tenkrát svoje vyprávění Pavel Dokládál ...

V roce 1990 přijel z Německa, kde už bylo hnutí rozvinuté, do Brna inspektor

Fatimského apoštolátu. Vystoupil v katedrále, měl přednášky a také se zajímal o to, kdo by byl vhodný ujmout se jeho organizace u nás.

77 Naše poutní místo je známé tím, že tam lidé jezdí s krabičkami, protože si odvázejí zákusky z naší domácí cukrárny, na koláče jezdí. Máme vlastní restauraci, tam jsem začínal, čepoval jsem pivo, tenkrát mně to tak nešlo!

Poslali ho za mnou do Šlapanic, to je předměstí Brna. Zaklepal na dveře fary a vznesl památný dotaz, který jsem si nechal třikrát zopakovat: „Přijmete Pannu Marii?“ Jak stál na schodech fary, zprvu jsem nechápal, co chce, snad jít na oběd? Ale odpověděl jsem ANO. Přijal jsem Pannu Marii, potom jsem byl ustanoven a na zelené louce se vytvářela celá národní struktura. To už jsem byl v Třebíči.

Později jsme dostali opuštěný klášter Kongregace Školských sester sv. Františka v Koclířově. V současné době máme sedmnáct center ve všech diecézích, vlastně ve všech krajích, a každé regionální centrum má zase pod sebou místní modlitební skupiny ve farnostech. Je to síť, napojená na Světový apoštolát Fatimy a na Svatý stolec, který nad tím drží ruku zřizovatele. Naším zřizovatelem je ČBK.

77 Když už je řeč o Koclířovu. Jsou to bývalé Sudety, německy Ketzelsdorf. Vám se prý do toho „Kocourkova“ příliš nechtělo.

Tehdejší můj asistent Petr Procházka dostal tuto nabídku od sester v době, kdy už byl klášter jako jejich majetek prázdný. My jsme už tehdy konali mnoho evangelizačních pořadů v kinech, divadlech, v sálech kulturních domů. Republiku jsem měl za pět let, co jsme organizovali Fatimský apoštolát, proježděnou křížem krážem. A on Koclířov. Říkám: „Petře, prosím tě, všude už jsme byli, co tě to napadlo, kde to je?“ Pak jsem zjistil, že jsou to opravdu bývalé Sudety, kousek od Svitav. Volný překlad Kocourkov, do Kocourkova! No, jeli jsme se tam podívat. Klášter ještě jakž takž stál, ale tráva do pasu, dva roky už tam nikdo nežil. S kým tady budeme začínat? Jedna

● Mons. Dokládál chová k papežům velkou úctu, k níž vede i všechny lidi, bez ohledu na jejich víru. Proto organizuje i časté poutě do Říma.

negramotná babička a dědeček, který odcházel do domova důchodců. Co naplat. Všem našim členům, bylo jich už tenkrát v republice asi šest tisíc, což nebylo málo, jsem napsal, aby do Koclířova dovezli všechno, co doma nepotřebují. To byl neskutečný chaos! Skříně, které se rozsyぱávaly, když jsme je skládali, příbory, hrnce, ale tím jsme začali, takovou úplně pionýrskou službou. Do toho přijel, srdce plné lásky, arcibiskup Karel Otčenášek, pronesl: „*Tak žehnáme, ať se dílo daří!*“ a zase odjel.

Staré věci jsme postupně obnovovali, vyměňovali a bez jakékoliv dotace, církevní nebo státní, se podařilo našimi aktivitami sídlo národního apoštolátu vybudovat. Naše poutní místo je známé tím, že tam lidé jezdí s krabičkami, protože si odvázejí zákusky z naší domácí cukrárny, na koláče jezdí. Máme vlastní restauraci, tam jsem začínal, čepoval jsem pivo, tenkrát mně to tak nešlo! A moje pastorační asistentka Lenka Ferbyová tam vařila na kamnech v takové té kostce, jak se na vesnicích stavěly prodejny Jednoty, sama 300 obědů pro družstvo. Abychom byli schopni se uživit, chovali jsme kozy, ovce, vůbec jsme to neuměli. Lidé příjížděli pomáhat, na brigády, a tak se krok za krokem podařilo vytvořit z Koclířova standardní poutní místo se vším všudy. Ubytováním pro exercicie nebo rekreace, restaurací, máme dva vytápěné kostely. Farní sv. Filomény a sv. Jakuba už byl

připraven k demolici. Pan biskup mně řekl: „*Zbourat, ať se nestane neštěstí!*“ Ale podařilo se ho opravit, bohudíky.

” Třeba koordinovat sto čtyřicet autobusů v Římě při Velkém jubileu, a přitom neztratit řeč, ani město, prostě nic. A zase VŠECHNO MOHU. Já si to nevymyslel, vždy jsem byl povolán vedením Církve ...

” Vy prý jste si na ten kostel vymodlili státní dotaci, a to tak, že se tomu ani nechce uvěřit.

Na biskupství v Hradci Králové byl v té době Ing. Jan Uhlíř, ekonom. Když jsme vznesli dotaz, co máme dělat, odpověděl: „*Modlete se!*“ My jsme to vzali vážně a skutečně dennodenně jsme se modlili za zázrak stupně A, což byla záchrana toho kostela. A následovala záchrana stupně B, za obnovu života občanů a farnosti. Ten zázrak se opravdu stal, i ten způsob, jakým jsme tu dotaci dostali. Za tři měsíce musela proběhnout celá rekonstrukce, bylo to vázané na ten

rok, bylo to sedm a půl milionu Kč. Podařilo se to díky našemu jáhnovi Arsenu Kostanjanovi. Přišel k nám z arménské Jerevanu, kde byl stavebním inženýrem, vedl tam tři tisíce lidí ve stavební firmě. Tady vystudoval teologii, stal se trvalým jáhnem. U nás byl ředitelem, uplatnil plně svoje zkušenosti ve stavební firmě, a tak se to skutečně stihlo a kostel se zachránil. Takže u nás jsou vlastně dvě centra. Fatimský národní apoštolát a starobylé poutní místo sv. Filomény, která má tradici v německých farnostech v bývalých Sudetech. Velké poutní slavnosti se v Koclířově konaly už od roku 1845. A nám se to všechno podařilo k mým šedesátinám. Centrum fungovalo, poutě se obnovily. Pěkný dárek.

●
Uplynulo deset let a Světový apoštolát Fatimy, Fatimský apoštolát v ČR a nakladatelství Flétna vydali knihu VŠECHNO MOHU ... (Filipským 4,13). Jejím autorem je Mons. Pavel Dokládál, tentokrát už sedmdesátník.

” Dovolte, abych začala možná trochu kacířsky. Do titulu knihy jste zvolil slova sv. Pavla: „*Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.*“ Patří k často citovaným a křesťané se jimi navzájem povzbuzují. Verš se stal ale také nástrojem vyznavačů falešného evangelia prosperity. Křesťané podle nich mají žít na tomto

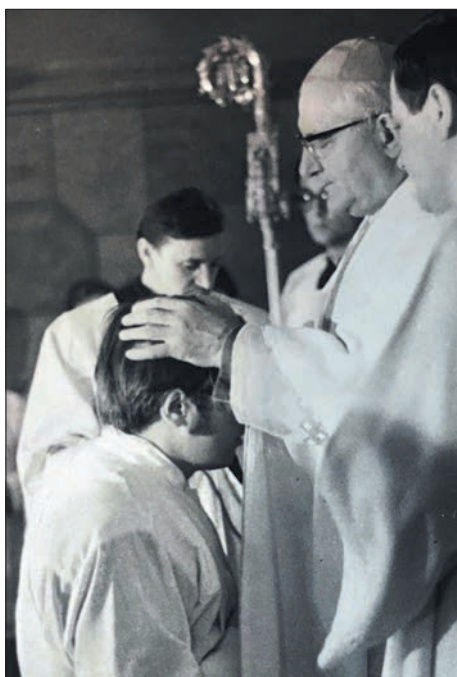
◀ O pestrém životě Pavla Dokládala mluví jeho kniha Všechno mohu.

◀ Mons. Pavel Dokládala je především knězem Kristovým.

světě v bohatství a úspěchu. Dokázat to mohou a usilovat o to mají právě proto, že „všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu“.

Tedy moc povzbuzených křesťanů kolem sebe zrovna nevidím. I já, se svým životním primičním slovem Filipským 4,13, mám ve svých 70 letech, a navíc v koronavirové době, co dělat, abych udržel entuziasmus pro povolání a poslání. Snadné to nebylo nikdy během těch 50 let, které kniha mapuje, ale právě to povolání, tak zřetelné a mimořádné nejen předurčilo můj život,

◀ Brno, rok 1975, kněžské svěcení.

ale stále jej provází. Takže VŠECHNO MOHU. A ke sv. Pavlovi připojuji moji milovanou průvodkyni, Pannu Marii z Ain Karem. Historické vesnice jihozápadně od starověkého Jeruzaléma, kde podle křesťanské tradice pila vodu z horského pramene Panna Maria a kde se také setkala se sv. Alžbětou. Mariino „fiat“ je totéž jako Pavlovo „všechno mohu...“.

🔥 Kniha s bohatým fotografickým doprovodem zachycuje události v letech 1969 až 2019. Máte fenomenální paměť nebo si píšete deníky? Publikace je plná jmen, časových údajů, až filigránských detailů popisovaného dění. Její psaní vám muselo zabrat spoustu času i energie. Nepředpokládám, že obojího máte na rozdávání.

Na tuto otázku nemohu reagovat zcela pravdivě, tak jen naznačím. Jednou jsem se stavoval ve španělské Ávile, viděl srdce sv. Terezie roztržené „infarktem“ lásky k Bohu a vrylo se mi do paměti její životní krédo: „V co nejkratším čase, s co nejmenší námahou, co největší věcí“.

Dodávám, že paměť mám takovou, že jsem po celou školní totalitní docházku obstál s jedinou básničkou, s její první slokou: „A hrdý buď, žes vytrval, žes neposkrvnil ústa ani hrud falešnou řečí“ (S. K. Neumann). To odpovídá i mým znalostem jazyků. Snadněji bych nový vymyslel, než se nějaký naučil. Ale to,

o čem píši v knize, a nejen to, jsem tak silně prožíval a doprovázel modlitbami, že se mi to usadilo v paměti. Pak už stačilo jen psát či hovořit a šlo to. Kniha byla hotová raz dva. Díky mému zpovědníkovi P. Janu Linhartovi, který když musel mnoho let poslouchat moje hříchy a životní situace, tak mě důrazně vyzval, abych to sepsal.

🔥 Svě vzpomínání jste rozdělil do šesti oddílů, závěrečný epilog napsala „oči-ma a srdcem“ Hana Frančáková. První čtyři oddíly jsou životopisem rodáka

◀ Zkušený poutník...

Nejšťastnější je Mons. Dokládál v Koclířově, kde se svým fatimským týmem vybudoval nevšední dílo s významným mezinárodním přesahem.

ze severomoravského Jeseníku, do roku 1947 Frývaldova. Další dva jsou osobním životním svědectvím přímého účastníka událostí, z nichž na některé už jsme možná pozapomněli.

Tuto otázku považuji za stěžejní. Vážím si toho, že jste to rozpoznala. Nejprve mimořádné povolání v sedmnácti letech, pak dosažení cíle, tedy kněžství, a patnáct let pastorače za totality. Prostě VŠECHNO MOHU. Víc mně jaksi nedocházelo a Šlapanice to korunují. Pak Třebíč. Čerstvě počaté dílo Fatimského apoštolátu se tady rodí a roste. Až přichází Koclířov. Kdo a jak ho „zařídil“, to je tajemství. Panna Maria určitě, ale sv. Filoména? Teď je stále jasnější, že asi také.

Pak Karel Otčenášek a s ním sestra Milada Kopecká, tedy královéhradecké biskupství a Školské sestry sv. Františka, a už tu máme podle obsahu V. oddíl. Události v životě Církve „utvářené“ od Panny Marie z Koclířova. Jsou úžasné, ale s klidným srdcem mohu říci, takových je hodně. Mnozí jiní kněží, laici je také zajišťovali, a i s těmi, co já popisuji, často upadají v zapomnutí. Měly význam ve svůj čas a je dobře, že je kniha mapuje a svým způsobem archivuje. Je v nich vidět mimořádná pomoc. Často jsem se pohyboval, a to stále trvá, jaksi na hraně, ale tím zázrakem je, že jsem nikdy nespádl za hranu. Za to Pánu Bohu, Panně Marii a všem svatým moc moc děkuji.

A pak ten klíčový VI. oddíl. To prosím, kéž by bylo pochopeno. To je rozhodující. Do konce celá kniha, celé kněžství, celý Koclířov se stal především jen kvůli těm dvěma: Eucharistie (NEK 17.10.2015) a Panna Maria (Fatima 7. 10. 2017). Jsou to pilíře bezpečí. A vše umocněno a trvale pečetěno v Římě 13. 11. 2019 v Koruně sv. Anežky České, trvale uloženo u hrobu sv. Petra. Církev ukotvená mezi dvěma sloupy.

A pak číslo plnosti VII. Křesťanská tradice zná sedm ctností, sedm darů Ducha svatého, sedm hlavních hříchů, sedm

svátostí aj. Sedmý je epilog. Velká výzva pro každého čtenáře. Moje dlouholetá asistentka Hana Francáková, dovolím si citovat, v jeho závěru napsala „*Otec arcibiskup Karel Otčenášek do konce života odevzdával a připomínal důležitost svatodušního spřátelování. Ideu všeobecného univerzálního katolického spřátelování, tedy vzájemné lásky všech se všemi, a především s Bohem. Otec Pavel často ve svých promluvách a zamyšleních připomíná jedinou účinnou vakcínu pro všechny, ke které se však dobrovolně (jinak to není možné) hlásí stále méně a méně lidí. A tou je pokání. Nic více a nic méně, než dávat vlastní – osobní – i obecné věci do pořádku podle cesty, pravdy a života. Podle Boha zjeveného nám ve Vykupiteli a Spasiteli Ježíši Kristu.*“

Mikrofon se stal jeho nedílnou součástí.

77 Knihou „prorůstají“ vaše moravské kořeny, od dětství a mládí, přes studium v litoměřickém semináři, kněžské začátky. Zdá se, že byly a jsou vaší jistotou.

Absolutní jistotou je pro mě především druhý příchod Krista, který už mám přede dveřmi a tím pro mě skončí vše, co znám a čemu rozumím. Vstoupím do zcela nového, jehož je garantem Pán můj a Bůh můj a bude to věčné – věčnost. Nakonec On mě znal ještě před stvořením světa (Ef 1,3). Povolal mě tak neodbytně, bylo to v dominikánském kostele sv. Michala v Brně pod Petrovem. A vždy, i na každé hraně, mě udržel. Jen abych obstál

Ⓛ Biskup Karel Otčenášek svěří Mons. Pavlovi velké dílo.

Ⓛ Vše o stavbě nové kaple na www.capelinha.cz

i ve chvíli smrti. Jeho osobního druhého příchodu pro mě.

77 Cesta za kněžstvím Mons. Pavla Dokládala vedla příslovečně *per aspera ad astra*, přes překážky ke hvězdám. Zdotat protivenství a nástrahy totalitní moci, viz *Pacem in terris*, a neustoupit ani o krok. Pro ty, kdo tu dobu neprožili, je těžké si ji představit.

Považuji za hodně nespravedlivé, když mám na internetu pod svým jménem pořad StB. Věřím, že Bůh posoudí lépe než někteří „chemicky čistí“ jaký to byl boj a zápas. Možná i někdo jiný, kdo byl odsouzen za to, že bojoval, je na tom podobně. Já jsem vše vždy otevřel i před lidmi. Je to také v knize.

77 Fatimský apoštolát v České republice a Koclířov, to jsou témata na samostatné pojednání. Bývalý klášter v malé vesnici u Svitav změnil život nejen vám. Vydal jste se tam jako pastýř se stádečkem nejvěrnějších a dnes jsou jich tisíce.

Koclířov měl na počátku zvláštní prorocství. A myslím, že se stále naplňuje, tak jako samotný příslib Panny Marie ve Fatimě: „*A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí...*“ (13. 7. 1917).

77 A ještě jedno téma nemohou nezmínit. Z moravského velebného pána se stal profesionální poutník, koordinátor

národních poutních cest. Protože cesta je cíl?

A to je také mimořádné. Třeba koordinovat sto čtyřicet autobusů v Římě při Velkém jubileu, a přitom neznat řeč, ani město, prostě nic. A zase VŠECHNO MOHU. Já si to nevymyslel, vždy jsem byl povolán vedením Církve, nikdy ne sám, ale vždy to chtělo říci jedině – ANO. A přece tak často se nabízelo NE. Nejde, nemohu, neumím, neznám. V knize zdaleka není vše, to by bylo na padesát dílů a všechno by se v tom pak ztratilo. Chci a toužím po jediném. Abychom se vraceli k VI. oddílu. Abychom pochopili, že máme uzavřenou smlouvu s Bohem v Eucharistii, že jsme jako Česká republika svěření Bohu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie a vše máme zpečetěno u hrobu sv. Petra našimi otisky. A to stále trvá. To vždy bylo v úplné shodě, potvrzené naší duchovní vládou, ČBK, našimi pastýři. To platí, dokud to někdo neodvolá. Věřím, že to platí i v této těžké době.

Eva Zálešáková)

Život Mons. Pavla Dokládala je zvláštním způsobem propojen s Eucharistií a Pannou Marií, dvěma pilíři Církve, jak je ve svém prorockém snu spatřil spatřil sv. Jan Bosco. Tři ústřední témata knihu VŠECHNO MOHU... (Filipským 4,13) proto symbolicky uzavírají. Eucharistie, Panna Maria a Církev.

Mons. Pavel Dokládal

(*3. 3. 1952, Jeseník) je český římskokatolický kněz, dlouholetý duchovní správce v Koclířově a představený Fatimského

apoštolátu v České republice. Vystudoval gymnázium a po maturitě v roce 1970 vstoupil do litoměřického semináře. Po skončení studií přijal 29. června 1975 v Brně kněžské svěcení. Posléze působil jako kněz v různých farnostech brněnské diecéze. Kaplanoval v Tišnově a Ivančicích, poté byl ustanoven jako administrátor do farností Český Rudolec, Matějovec a Lipolec. Následovalo znovu kaplanování v Jaroměřicích nad Rokytou, poté s dekretem faráře cesta do Drnholce, Pasohlávek a Jevišovky. Od roku 1982 působil ve Šlapanicích u Brna, kde pořádal biblické hodiny pro dospělé, zavedl mše pro děti a, jenom pro zajímavost, k bířmování připravoval herečku Libuši Šafránkovou. V roce 1990 začal vést Fatimský apoštolát v České republice a byl přeložen do Třebíče, kde později napomohl ke vzniku katolického gymnázia. Od roku 1995 je duchovním správcem farností v Koclířově, od 1. února 2008 jako tamní farář.